

Arrest

nr. 177 711 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 173 554 van 24 augustus 2016, waarbij de debatten worden heropend en de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2016 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: H. M., K. M.

geboortedatum: 27.05.1980

geboorteplaats: C.
nationaliteit: Sri Lanka

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereist. documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht niet langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 27 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, evenals van artikel 12 van het EVRM en artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij voert eveneens de schending aan van de formele motiveringsplicht, bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 2 van de omzendbrief van 23 september 2013. Hij licht het enig middel toe als volgt:

“De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten kan samengevat worden als volgt:

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn / haar partner geeft hem / haar niet automatische recht op verblijf.

1. Artikel 8 en 12 EVRM en artikel 7 en 9 Handvest grondrechten van de EU Verwerende partij stelt dat hij zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM. Verwerende partij vergist zich.

Verzoeker legt uit:

Artikel 8 EVRM stelt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Terecht stelt verwerende partij dat artikel 8 EVRM niet absoluut is. Doch verwerende partij leest artikel 8 lid 2 niet op een correcte wijze.

Het lid 2 bestaat uit twee componenten. Ten eerste kan verwerende partij penetreren in het gezinsleven van verzoeker voor zover bij wet is voorzien.

EN

Indien deze penetratie noodzakelijk is ... voor wat en dit is belangrijk voor de nationale veiligheid economisch welzijn van het land ter voorkoming van strafbare feiten bescherming van de rechten en vrijheden van andere

Belangrijk zijn de woorden 'noodzakelijk' en 'bij wet voorzien'

a) bij wet voorzien

Verzoeker verwijst naar de omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de dienst vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 23 september 2013 (stuk 4).

Artikel 2 van de omzendbrief stelt: Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Indien aan een vreemdelingen, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangsbewijs (artikel 1476 par. 1 BW) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde NIET overgaan tot uitvoering van dit BGV en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning.

Verzoeker stelt vast dat de minister, zijnde de verwerende partij, zich bij hun eigen omzendbrief zelf stellen dat het bevel om het grondgebied dat werd afgegeven aan verzoeker op 25 april 2016 niet zal worden uitgevoerd nadat een ontvangsbewijs van wettelijke samenwoning werd afgegeven. Welnu stuk 2 en stuk 2 bis is nu net het ontvangsbewijs van wettelijke samenwoning die werd afgegeven door de gemeente BORSBEEK op 21 maart 2016.

De bestreden beslissing druist aldus regelrecht in tegen de eigen richtlijnen die verwerende partij zich zelf oplegt en die zij zelf publiceren.

Doordat verzoeker in het bezit was van stuk 2 en stuk 2 bis mocht hij ervan uit gaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou worden uitgevoerd.

De omzendbrief is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en derhalve kon verzoeker erop vertrouwen dat verwerende partij het bevel niet zal uitvoeren zolang de termijn van 6 maanden niet voorbij was.

Het is aldus 'bij wet' voorzien dat nadat er een ontvangsbewijs wettelijke samenwoning werd afgeleverd niet zal worden overgegaan tot gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende dient er geen bevel om het grondgebied te verlaten te worden afgegeven.

Verzoeker stelt aldus vast dat het vertrouwensbeginsel in casu geschonden werd.

Het middel is derhalve gegrond. Bovendien stelt verzoeker vast dat in de bestreden beslissing enkel stelt: ... Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Verwerende partij heeft blijkbaar het administratief dossier niet volledig bestudeerd. Verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 21 maart 2016. De ambtenaar van de gemeente Borsbeek dient de verklaring tot wettelijke samenwoning en de afgifte van het ontvangsbewijs over te maken aan verwerende partij. Bovendien heeft het een BGV de datum van 19 april 2016 zijnde bijna 1 maand na het ontvangsbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning (stuk 2 en 2 bis).

In een rechtstaat is het de taak van de rechtelijke macht om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar beslissing is kunnen komen.

Verwerende partij heeft het derhalve nagelaten rekening te houden met de stukken 2 en 2 bis waarvan zij op datum van 19 april 2016 het bestaan had moeten van kennen. Verzoeker had geen intentie maar heeft de verklaring wettelijke samenwoning gedaan. Het motief faalt.

Verzoeker stelt aldus vast het verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel aan zijn laars lapt om alles die zich in het administratief dossier zit te bestuderen en om daaruit een redelijke beslissing te distilleren.

Het middel is derhalve gegrond. b) noodzakelijk

Alvorens verwerende partij kan ingrijpen in het gezins- of privéleven van verzoeker dient dit niet alleen voorzien te zijn bij wet maar ook (cumulatief) noodzakelijk te zijn.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet motiveert waarom het noodzakelijk is dat zij penetreert in het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien staat het als een paal boven water vast dat verzoeker en de heer S. V. L. al gedurende 4 jaar samenwonen hebben.

Inderdaad de eerste aanvraag tot wettelijke samenwoning in juli 2014 kon niet doorgaan omdat verzoeker nog verbonden was in een huwelijk met mevrouw W. A. P. E. Verzoeker heeft er nadat hij dit wist er alles aangedaan om dit huwelijk te ontbinden zodat hij een wettelijke samenwoning kon aangaan met S. V. L.

Minstens blijkt uit de aanvraag van juli 2014 dat verzoeker en zijn partner in 2014 al 2 jaar bij elkaar waren zodat zou een aanvraag wettelijke samenwoning niet mogelijk zijn.

Verzoeker en zijn Belgische partners kunnen aldus een samenwoning van 4 jaar bewijzen.

Door de penetratie van verwerende partij wordt het voor verzoeker ontzegd om een gezin te stichten met S. V. L. conform artikel 12 EVRM en artikel 9 handvest van de grondrechten van de EU.

Artikel 9 handvest stelt: Recht te huwen en recht een gezin te stichten. Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen.

Verwerende partij is gebonden aan het handvest van de grondrechten van de EU omdat ze deel uitmaakt van de Verwerende partij kan niet van de Belgische partner verlangen dat hij hier alles in de steek laat om naar Sri Lanka te trekken.

Dit is in strijd met artikel 9 handvest en artikel 12 EVRM. Conform artikel 9 heeft verzoeker het recht om tezamen met de heer S. V. L. een gezin te stichten.

In Sri Lanka is het onmogelijk voor verzoeker en zijn Belgische partner om een gezin te stichten. De wetgeving in Sri Lanka laat een samenleven tussen twee mensen van het zelfde geslacht niet toe.

Hoe kan verzoeker en zijn vriend S. V. L. nu een gezin stichten in Sri Lanka, zijnde een staat die hun samenleven nooit zal willen erkennen.

Op deze wijze ontzegd verwerende partij en ondergraaft zij op deze wijze een van de grondrechten waarop zowel verzoeker als zijn Belgische partner zich kunnen op beroepen en op heden toch tot de fundamentele behoren van de waarden van de Westerse samenlevingen.

Verzoeker stelt aldus vast dat het helemaal niet noodzakelijk is dat verwerende partij interfereert in zijn gezinsleven. Bovendien is deze penetratie wel degelijk disproportioneel gezien het niet kan worden verlangd dat een Belgische onderdaan als het ware wordt verplicht het vaderland te verlaten om naar een land te trekken die de vorm van samenleven niet erkent.

Een aantasting van artikel 8 in samenhang met artikel 12 EVRM en artikel 9 Handvest wordt vastgesteld. Verzoeker stelt dan ook een schending vast van de motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het feitelijke motief verzoeker de intentie heeft om wettelijk samen te wonen is niet correct. Op datum van 23 maart 2016 was het ontvangsbewijs wettelijke samenwoning al afgegeven.

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen in samenhang met artikel 8 en 12 EVRM en artikel 9 Handvest wordt aangetoond.

Het middel is aldus gegrond.

2. Geen toepassing artikel 7 Vw

Als laatste punt en dit voor de volledigheid kan verwerende partij, hoewel impliciet hierboven weergegeven zich niet baseren op artikel 7 1° Vw verwijzen en stellen dat verwerende partij een bevel MOET afgeven. Het eerste woord van artikel 7 is echter van belang: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ... Wel verzoeker kan verwijzen naar bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker heeft verwijzen naar artikel 8 EVRM (waarbij verwerende partij NIET, gezien het specifieke geval van verzoeker, niet kan van afwijken) en naar artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de EU verwezen EN naar artikel 12 EVRM en artikel 9 Handvest waarop verzoeker erop mag vertrouwen dat zijn recht om een gezin te stichten (indien het geen schijnhuwelijk betreft en waarvan het onderzoek lopende is) wordt gehonoreerd.

Derhalve dient in dergelijke gevallen GEEN bevel te worden afgeleverd. Meer zelf er kan geen bevel worden afgegeven gezien de bovenvermelde omzendbrief waarbij verwerende partij duidelijk zelf aangeeft dat ze het bevel niet uitvoert.

Derhalve is het middel gegrond."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing in wezen inhoudelijk bekritiseert waar hij betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet pertinent is. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht hangt *in casu* samen met de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker voert aan dat hij reeds meerdere jaren een relatie heeft met zijn Belgische partner en dat zij op 28 juli 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Borsbeek. Deze verklaring werd geweigerd omdat verzoeker op dat ogenblik nog gehuwd was. Verzoeker liet op 5 juni 2015 zijn huwelijk ontbinden in Sri Lanka en legde op 21 maart 2016 een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning af. Uit deze elementen, die door de

verwerende partij niet worden betwist, blijkt dat er tussen verzoeker en zijn Belgische vriend sprake is van een partnerrelatie.

Aldus wordt niet betwist dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven heeft; evenwel betreft het *in casu* een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker niet eerder werd toegelaten tot verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen de betrokkene niet automatisch een recht op verblijf verleent. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn Belgische partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De Raad merkt evenwel op dat deze motivering naast de kwestie is. In het kader van de *supra* geschetste 'fair balance'-toets is immers niet aan de orde of verzoeker al dan niet "*automatisch recht op verblijf*" heeft, doch wel of de voorgenomen verwijderingsmaatregel *in casu* niet op disproportionele wijze schade toebrengt aan het gezinsleven. Verzoeker wijst er immers op dat hij reeds vier jaar samenwoont met zijn partner en dat het onmogelijk zou zijn, gelet op de wetgeving in Sri Lanka, om als partners van hetzelfde geslacht in Sri Lanka samen te leven.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met deze elementen en overgegaan is tot de hoger geschetste belangenafweging. Het komt de Raad, optredend in het kader van de annulatiebevoegdheid, bepaald bij artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet, niet toe om zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM in de plaats van de bestreden beslissing te stellen.

Het middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT